

Urnes, paperetes i esperances

Dg, 20/11/2011 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Avui fa exactament 36 anys, es va anunciar a primeres hores del matí la mort de Franco, que va ocórrer com a colofó d'una malaltia. No hi va haver revoltes ni accions terroristes. Les situacions reprimides van aixecar el cap, entre la por de reobrir les ferides del passat i l'esperança d'un horitzó democràtic. Es va inaugurar l'actual període de llibertats, després de la gestió balbucient de l'herència franquista. La transició va tenir les seves llums, indubtables, però també les seves ombres, reconeixibles. No es va produir cap ruptura sinó que es va propiciar una reforma a partir del cos legislatiu anterior. El nou model va sorgir de pactes, sense aconseguir desactivar les pors ancestrals. No és estrany que apareguessin moviments conservadors i involutius, com el cop d'Estat del 23-F i les lleis consegüents, que posaven en sordina el nou mapa autonòmic. La nostàlgia del passat i el retorn als esquemes d'antany no s'han apagat mai en un sector important i combatiu. Els autoanomenats progressistes van optar per hipotecar el futur amb mesures d'una protecció que conduïa al subsidi, però que generaven vots captius. Els uns i els altres, amb els seus encerts i els seus errors, van estar més pendents del poder que de la consolidació social. A l'agenda política, les qüestions territorials (especialment, Catalunya i Euskadi) sempre han estat presents i han actuat com el Guadiana. De vegades, a la vista; i altres, amagades, però sempre actives. El tema religiós, amb altres connotacions, no ha desaparegut de l'agenda. Amb irrupcions cícliques, però sempre vigent. Els darrers temps, amb els rius de l'or europeu, s'ha daurat la píndola d'un país, que ha tingut un despertar amarg. Espanya ha viscut molt per sobre de les seves possibilitats. S'ha viscut una confrontació territorial impulsada per l'enveja i pel missatge «jo no menys que tu», sense entrar en el rigor d'una economia que no pot absorbir tantes alegries de polítics de cacic, tants quilòmetres d'AVE, tants aeroports buits, tants poliesportius sense utilitzar, tants teatres sense programació. No s'ha desenvolupat una indústria seriosa ni unes infraestructures productives. Ha predominat l'aparador al magatzem; l'aparença, a la productivitat. El resultat de tants milions d'aturats parla per ell mateix.

Quan avui dipositi la meva papereta a l'urna, perquè penso votar i no ho penso fer en blanc, hauré de superar algunes resistències interiors. Sé que la societat no és perfecta, però jo tampoc no ho sóc. Donaré una altra vegada un crèdit de confiança, però no tancaré els ulls davant de les mentides i els enganys. Crec que la inhibició no serveix per afrontar els problemes actuals, sinó que cal el compromís i la implicació. L'obstinació per la millora social, la lluita per la justícia, l'atenció a les capes menys ateses de la societat, la veu dels sense veu... són tasques que dignifiquen la vida i li donen sentit.

Governi qui governi, tinc por de la involució, a una racionalització de l'economia que carregui les retallades sobre les capes més pobres de la societat, d'una convivència forçada per la uniformitat sense respecte a les minories i a la pluralitat lingüística, de la continuïtat de l'espoli fiscal, de les ideologies excloents, de l'aparició d'actituds atàviques davant dels problemes de sempre... **No són temps fàcils, però cal obrir escletxes a l'esperança, treballar de valent, ser solidaris, denunciar les injustícies i pregar perquè els governants, lluny de mirar-se el melic, consumeixin les millors energies en nom del bé comú.**